

Arrest

nr. 327 126 van 22 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Rue Nanon 43
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2024.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 24 oktober 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissing van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker stelt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren omdat hij in het kader van overheidsbestedingen niet mee wilde werken aan corruptie.

4.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de verwerende partij er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas nu er ernstige tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote.

4.3.1. Zo blijken er vooreerst tegenstrijdigheden te zijn in hun verklaringen wat het betreft hun vertrek naar Tskluheti. Verzoeker vertelde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat, nadat hij bedreigd werd door K.D. en tevergeefs een klacht zou hebben proberen in te dienen bij de politie, hij meteen na dit incident in februari met zijn gezin en zijn schoonbroer verhuisde naar Tskluheti, dat hij op 4 april 2022 opnieuw bedreigd werd en diezelfde dag terugkeerde naar de woning in Tbilisi om er opnieuw tevergeefs een klacht te proberen indienen (NPO verzoeker, p.5-6). Zijn echtgenote verklaarde dan weer bij het CGVS en bij de Dienst Vreemdelingezaken (hierna: de DVZ) dat het gezin pas op 4 april 2022 naar Tskluheti gingen, dat verzoeker er die dag zelf werd bedreigd en dat het gezin de volgende dag terugkeerde naar de woning in Tbilisi (NPO echtgenote, p. 3-4; DVZ echtgenote, Vragenlijst pt. 3.5), waardoor zij slechts één dag in Tskluheti hebben verbleven volgens zijn echtgenote en niet twee maanden zoals verzoeker beweert. Deze beweringen vallen bezwaarlijk te rijmen met elkaar, zoals de verwerende partij terecht bemerkt. Ook na confrontatie met deze tegenstrijdigheid stelde zijn echtgenote dat zij zich herinnerde één dag in Tskluheti te hebben verbleven (NPO echtgenote, p.4). Ook toen verzoeker geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid bevestigde hij zijn versie van de feiten, namelijk dat zij er twee maanden woonden tot de belagers deze verblijfplaats ontdekten (NPO verzoeker, p.10), en kon hij geen verklaring bieden ervoor. Zoals de verwerende partij stelt, ondermijnt een dergelijke tegenstrijdigheid over een kernelement in het relaas de geloofwaardigheid van de verklaringen.

Door louter te volharden in zijn verklaringen, te stellen dat het kan gebeuren dat er chronologische problemen ontstaan wanneer meerdere personen worden gehoord over een gebeurtenis en te pomen dat zijn echtgenote minder duidelijke herinneringen of een minder nauwkeurige notie van tijd heeft, hetgeen volgens verzoeker niet volstaat om hun vrees in twijfel te trekken, slaagt verzoeker er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Het vertrek naar Tskluheti betreft immers een essentieel onderdeel van hun vluchtrelaas, zodat redelijkerwijze mag worden verwacht dat verzoeker en zijn echtgenote hieromtrent eensluidende verklaringen kunnen afleggen over de datum van vertrek en de duur van het verblijf. De verklaringen van verzoeker en

zijn echtgenote over de datum van vertrek en de duur van het verblijf liggen dermate sterk uit elkaar dat dit geloofwaardigheid van het relaas ernstig ondermijnt. De Raad benadrukt dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. Verzoekers betoog vormt dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie te vergoelijken.

Vervolgens legden verzoeker en zijn echtgenote tijdens het persoonlijk onderhoud eveneens geen coherente en geloofwaardige verklaringen af wat betreft de aanhouding van verzoeker op 7 april 2022. Zo stelt de verwerende partij terdege vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat iedereen lag te slapen toen de politie kwam en dat zijn echtgenote voor hen de deur ging open doen (NPO verzoeker, p.8). Zijn echtgenote verklaarde daarentegen dat de deur van het huis open was en de politie niet moest aankloppen noch iemand voor hen de deur diende te openen (NPO echtgenote, p.6). Ook wat betreft het aantal politieagenten leggen verzoeker en zijn echtgenote incoherente verklaringen af. Zo verklaarde verzoeker dat er zeker zo'n 15-tal agenten het huis binnenkwamen en dat hij na 2 à 3 uur door hen werd meegenomen (NPO verzoeker, p.8). Zijn echtgenote meende daarentegen dat er zo'n 6 à 7 agenten binnen waren en kan zelfs niet bij benadering zeggen na hoeveel tijd ongeveer verzoeker door hen werd meegenomen (NPO echtgenote, p.6). Voorgaande inconsistenties, vaagheden alsook onwetendheden in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote hebben geenszins betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit hun land van herkomst. Ze hebben betrekking op elementen die wel degelijk van wezenlijk belang zijn in het kader van hun verklaarde nood aan internationale bescherming en waarvan ook hier redelijkerwijze mag worden verwacht dat er eensluidende verklaringen worden afgelegd. Voorgaande bevindingen doen dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hen ingeroepen vluchtrelaas.

De Raad merkt op dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode is om de geloofwaardigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk persoonlijk onderhoud, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Het louter herhalen en het bevestigen van één versie van de verklaringen, namelijk zijn eigen verklaringen, zoals verzoeker tracht te doen in het verzoekschrift, kan de vastgestelde incoherenties niet in een ander daglicht plaatsen. Dat zijn echtgenote covid had toen verzoeker werd aangehouden verklaart op zich de vastgestelde inconsistenties niet, minstens licht verzoeker dit niet concreet toe.

De vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende verzoekers aanhouding blijven onverminderd overeind en verhinderen overduidelijk enig geloof te hechten aan deze voorgehouden gebeurtenissen.

Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat verzoeker en zijn echtgenote omwille van de traumatische gebeurtenis niet alle gegevens of minder belangrijke gegevens tijdens het persoonlijk onderhoud konden weergeven, stelt de Raad vast dat nergens met overtuigende attesten wordt aangetoond dat zij getraumatiseerd zouden zijn, laat staan dat zij om deze reden niet in staat zouden zijn (geweest) om doorheen de asielprocedure volwaardige, concrete en coherente verklaringen af te leggen.

De Raad herhaalt dat de ongerijmdheden en contradicties in hun verklaringen geen betrekking hebben op minder belangrijke gegevens.

Verder verklaarde zijn schoonbroer dat, nadat verzoeker werd vrijgelaten bij de politie, er nog diverse pogingen waren om zijn familie te onderdrukken (DVZ vragenlijst schoonbroer, pt. 3.5) en zijn echtgenote verklaarde dan weer dat zij toen nog eens werd opgebeld met de vraag u te spreken dat u toen door deze persoon werd bedreigd (NPO echtgenote, p.7). Verzoeker maakte evenwel geen melding van deze gebeurtenissen verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet op de hoogte te zijn geweest van deze incidenten aangezien hij niet in contact stond met zijn familie tijdens zijn aanhouding (NPO verzoeker, p.5). Ook in voorliggend verzoekschrift wenst verzoeker te benadrukken dat hij gedetineerd was en dus niet over alle informatie beschikte over wat zijn gezin tijdens zijn afwezigheid heeft meegemaakt.

Dit betoog gaat evenwel voorbij aan het feit dat zowel zijn schoonbroer als zijn echtgenote verklaarden dat deze feiten plaatsvonden nadat verzoeker was vrijgelaten, zodat verzoekers onwetendheid hierover niet wordt opgeklaard.

Zijn echtgenote verklaarde nog dat tijdens verzoekers aanhouding er een poging tot ontvoering van hun dochter zou zijn geweest en dat zij over dit voorval niks heeft gezegd omdat zij niet wou dat verzoeker zich nog meer zorgen zou maken (NPO echtgenote, p.5-6). Echter bracht zij verzoeker ook in België hierover niet op de hoogte en verklaart ze niet te weten of hun dochter hierover iets tegen haar vader zou hebben gezegd. De verwerende partij motiveert hierbij terdege: "Redelijkerwijze kan echter verwacht worden dat indien jullie dochter u dit zou gemeld hebben, u dan uw vrouw hierover zou aangesproken hebben waardoor bijgevolg niet kan begrepen worden dat uw vrouw aangeeft niet te weten of u ervan op de hoogte bent. Meer nog, aangezien jullie als echtgenoten die op basis van hetzelfde asielaideas de zeer ingrijpende beslissing namen jullie land van herkomst te verlaten, én jullie bovendien tijdens de asielaideas op de hoogte werden gesteld van het belang van de geloofwaardigheid van jullie relaas, kan niet begrepen worden dat uw vrouw u dit niet zou willen meedelen, daar het al dan niet geloofwaardig bevinden van het asielaideas een immense

impact heeft op het al dan niet verkrijgen van internationale bescherming. Uw vrouw werd hiermee geconfronteerd en stelde dat jullie stress hebben meegemaakt, dat jullie alles proberen te vergeten en een nieuw leven willen beginnen, en daarom u dit niet vertelde, hetgeen lijkt op een a posteriori verklaring in een poging om het gegeven dat u dit onvermeld liet aannemelijk te maken. Immers, gelet op de vaststelling dat uw vrouw bij de DVZ stelde dat er een poging was tot ontvoering van jullie dochter, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze toen ook bij de DVZ zou verklaard hebben dat u hiervan niet op de hoogte bent, quod non in casu."

Verzoeker volhardt in het verzoekschrift dat zijn echtgenote hem nooit in kennis heeft gesteld van de poging tot ontvoering en wijst erop dat het voorkomt dat een van de echtgenoten informatie voor de ander verborgen houdt om hem/haar te beschermen tegen informatie die hem/haar zou kunnen stressen en een emotionele schok zou kunnen veroorzaken en stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met het menselijke aspect en de realiteit ter plaatse. Echter doet verzoeker hiermee geen afbreuk aan de omstandige vaststelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat van echtgenoten die beweren hun land van herkomst verlaten te hebben op grond van dezelfde asielmotieven mag worden verwacht dat zij alle nuttige en belangrijke informatie aan elkaar meedelen, temeer dit incident betrekking heeft op hun dochter. In acht genomen wat voorafgaat, werpt verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Verzoeker verklaarde dat hij een internationaal paspoort bewaarde om zijn land te kunnen ontvluchten nadat hij van 7 tot 9 april 2022 werd vastgehouden en mishandeld door de politie (NPO verzoeker, p. 3-7 en 11), terwijl uit zijn internationaal paspoort blijkt dat dit hem reeds werd uitgereikt op 4 april 2022.. Ook zijn echtgenote verklaarde dat zij voor zichzelf en haar kinderen pas een internationaal paspoort bewaarde om het land te ontvluchten nadat verzoeker op 4 april 2022 was bedreigd in Tskluheti (NPO echtgenote , p.3). Niettemin blijkt uit de paspoorten van zijn echtgenote en zijn kinderen dat deze evenwel reeds werden uitgereikt tussen 22 en 24 maart 2022. Deze inconsistenties tussen hun verklaringen en de data in de paspoorten, versterken verder de ongeloofwaardigheid van het relaas.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat zij al langer van plan waren om eerder Georgië te verlaten en dat zij al veel langer hun paspoorten in het bezit hadden, is dan ook tegenstrijdig met zijn eerdere verklaringen maar bevestigt verder ook de terechte vaststelling van de verwerende partij dat hieruit blijkt dat verzoekers reeds de intentie hadden om Georgië te verlaten nog voor de door verzoekers beweerde problemen, die net de reden voor dit vertrek vormden, hadden plaatsgevonden, hetgeen geloofwaardigheid van hun problemen ondermijnt. Dat verzoeker verder betoogt dat zij in maart 2022 geen nieuwe paspoorten aangevraagd hebben, maar dat zij correcties hebben doorgevoerd op de paspoorten die zij al lang hadden, is louter een post-factum verklaring die niet de minste steun vinden in hun verklaringen zoals zij deze in de loop van de administratieve procedure hebben afgelegd noch in de paspoorten die zij hebben voorgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om hun verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen.

4.3.4. Daarbij komt nog dat verzoekers schoonbroer vrijwillig terugkeerde naar Georgië. Dat dit met de hulp van IOM gebeurde, zoals verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat zijn schoonbroer besloot vrijwillig terug te keren naar hun land van herkomst, hetgeen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde problemen daar dergelijk gedrag haaks op een werkelijke behoefte aan bescherming. Immers stelden verzoekers en verzoekers schoonbroer omwille van een gemeenschappelijk incident hun land van herkomst te hebben verlaten. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat dat zijn schoonbroer bij terugkeer problemen ondervond én na drie dagen naar Moskou moest Is niet meer dan een blote en ongestaafde bewering die post factum tot stand is gekomen. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is het niet aan de verwerende partij om na te gaan of zijn schoonbroer daadwerkelijk veilig naar Georgië kon terugkeer, te meer wanneer zijn schoonbroer vrijwillig is vertrokken, doch komt aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen dat zijn schoonbroer wel degelijk problemen kende bij terugkeer in Georgië en dat hij daarom naar Moskou diende te vluchten, quod non in casu.

4.3.5. Tot slot herhaalt verzoeker in voorliggend verzoekschrift aan dat zijn advocaat heeft gewezen op de fouten in de interviews van verzoeker en zijn echtgenote bij de DVZ en dat de verwerende partij dit niet betwist.

Verzoeker gaat evenwel voorbij aan wat duidelijk kan worden gelezen in de bestreden beslissing, met name dat "dat dit een louter postfactum bewering is die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen nadat jullie voor het CGVS werden geconfronteerd met tegenstrijdigheden met jullie verklaringen afgelegd bij de DVZ. U en uw vrouw verklaarden immers bij aanvang van jullie gehoor voor het CGVS (p. 2) dat het verslag van jullie gehoor bij de DVZ er jullie werd voorgelezen en dat jullie geen opmerkingen hadden wat betreft het gesprek." Daarnaast merkt de verwerende partij op dat het zich ook baseert op nog andere flagrante onderlinge tegenstrijdigheden die zij aflegden voor het CGVS, als ook dat er objectieve vaststellingen werden gemaakt wat betreft het gegeven dat zij een internationaal paspoort verwierven, die er tevens toe hebben geleid dat aan hun relaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties vinden duidelijk steun in het administratief dossier en verzoekers' verklaringen in deze zijn niet voor interpretatie vatbaar. Zoals de verwerende partij terdege opmerkt betreffende de opmerkingen van verzoekers betreft dit een louter postfactum bewering die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen nadat zij voor het CGVS werden geconfronteerd met tegenstrijdigheden met hun verklaringen afgelegd bij de DVZ. Hiermee vermogen verzoekers evenwel niet de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen.

4.4. De Raad stelt verder nog vast dat verzoeker geen overtuigende stukken weet neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas. Verzoeker legt volgende documenten neer: zijn paspoort alsook de paspoorten van zijn echtgenote en kinderen, zijn geboorteakte, zijn huwelijksakte en een usb-stick met documenten over zijn werk als tender en een geluidsopname die hij op 4 april 2022 maakte van de bedreigingen van zijn belagers.

Zoals de verwerende partij terdege vaststelt, tonen verzoekers documenten met betrekking tot zijn werk als tender niet aan dat hij omwille van zijn werkzaamheden gevisieerd wordt. Het betreffen enkel contracten en bankuittreksels en aldus hebben deze documenten geen betrekking op zijn vluchtproblemen. Wat betreft de door verzoeker gemaakte geluidsopname met betrekking tot de bedreigingen van zijn belagers stelt de verwerende partij terdege vast dat hieruit niet worden afgeleid wie deze bedreigingen heeft gemaakt noch of verzoeker hierop te horen is. Aangezien niet kan worden opgemaakt in welke omstandigheden deze werd gemaakt en aangezien ze door mogelijke inscenering geen garantie biedt voor wat betreft de authenticiteit, is de bewijskracht ervan zeer beperkt. Verzoeker herhaalt in voorliggend verzoekschrift louter dat deze geluidsopname de bedreigingen van zijn belagers op 4 april 2022 aantoont en hij meent dat de opname en de documenten over zijn werk zijn verklaringen wel degelijk bevestigen. Door louter te benadrukken dat alle elementen tezamen het mogelijk maken om geloof te hechten aan verzoekers relaas én dat met alle elementen rekening gehouden moet worden, gaat verzoeker voorbij aan de voorgaande bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, die ernstige tegenstrijdigheden bevatten. De geluidsopname is, gelet op de zeer beperkte bewijskracht ervan, niet van die aard is om de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen te herstellen (zie supra).

De overige door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk doen aan voorgaande overwegingen. Verzoekers paspoort en die van zijn echtgenote, zijn geboorteakte en de huwelijksakte, tonen zijn nationaliteit, herkomst, persoonsgegevens en burgerlijke stand aan. Deze elementen staan hier niet ter discussie, maar hebben verder geen betrekking op het vluchtrelaas.

4.4. Alles in acht genomen, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoeker evenmin aantoont dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. Vooreerst hebben verzoeker en zijn echtgenote op 31 januari 2025 een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overgemaakt nadat hen de beschikking van 9 december 2024 werd verstuurd.

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 21 maart 2025 staat het volgende vermeld:

“De zaken 285 173 en 287 044 (volgnr. 12) worden gezamenlijk opgeroepen en met akkoord van beide verzoekende partijen gezamenlijk behandeld.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. Verzoekers wijzen erop dat zij de ouders zijn van een negenjarig kind dat lijdt aan zware psychologische problemen en hiervoor wordt opgevolgd door de organisatie Exil. Deze opvolging is sinds augustus 2023 aan de gang, met tweewekelijkse sessies. Bij het indienen van hun beschermingsverzoeken hebben verzoekers vermeld dat hun kind werd misbruikt. Verder verwijzen verzoekers naar de algemene situatie in Georgië, dat thans niet meer wordt beschouwd als een veilig land van herkomst. Sinds de recentste verkiezingen en de daaropvolgende protesten is de situatie er zeer onstabiel en de Raad dient in zijn beoordeling rekening te houden met deze gewijzigde situatie.”

5.1. Met voormelde argumentatie brengen verzoekers geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 9 december 2025.

5.2. Dat Georgië niet meer op de recentste bij koninklijk besluit vastgelegde lijst van veilige landen van herkomst staat, is correct, maar is allerminst nieuw. Dit kwam reeds aan bod en werd al uitgebreid besproken. Het wordt namelijk duidelijk en uitgebreid uiteengezet in de beschikking, meer bepaald in punten 2 en 3 ervan.

Verder stipt de Raad aan dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Zoals geduid in voormelde beschikking, wil dit zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc-onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, punten 105 – 106).

Krachtens de devolutieve werking van het beroep neemt de Raad kennis van de zaak in zijn geheel. Dat de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, houdt slechts in dat hij zich uitsluitend vermag te steunen op het rechtsplegingsdossier; dit zijn de processtukken met inbegrip van het administratief dossier en in voorkomend geval de nieuwe gegevens die de partijen met toepassing van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet hebben meegedeeld (RvS 28 mei 2021, nr. 250.724). De Raad is bij de behandeling van die beroepen niet gebonden door de vaststellingen of de motieven uit de bij hem aangevochten

beslissing(en), noch door de standpunten van de partijen. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. Hij mag zich een eigen appreciatie vormen van de voorliggende stukken en tot een andere kwalificatie komen dan de commissaris-generaal, voor zover daarbij het recht van verdediging, waarvan het recht op tegenspraak deel uitmaakt, wordt gerespecteerd, zoals hier het geval is.

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing *“de behoefte aan internationale bescherming”* van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3 van de richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en ex nunc-onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C-556/17, Torubarov, punt 65).

Artikel 46, lid 3, van de richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punt 118).

Bijgevolg kan de Raad nagaan of verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is en dat de rechtsgrond waarop de beslissing over zijn beschermingsverzoek moet worden gebaseerd is veranderd, verhindert de Raad niet het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en ex nunc-onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden te beoordelen op basis van een andere rechtsgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie: HvJ 25 juli 2018, C 585/16, Alheto, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak, RvS 10 februari 2023, nr. 255.752).

In casu heeft de Raad in zijn beschikking van 9 december 2024 zijn voornemen kenbaar gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek te beoordelen in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en vervolgens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Door het indienen van een vraag tot horen kreeg verzoeker de mogelijkheid om hierover zijn opmerkingen te formuleren en zijn standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure.

5.3. In de voorliggende zaak lieten de gegevens vervat in het rechtsplegingsdossier zulke beoordeling toe.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werd gesteld om de noodzakelijke elementen tot staving van het verzoek zo volledig mogelijk aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Op 22 september 2022 werd hij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij uitvoerig de mogelijkheid om zijn vluchtmotieven, vrees bij terugkeer en concrete feitelijkeheden uiteen te zetten, en werd hem de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat en er was een tolk aanwezig die het Georgisch machtig is. Verzoeker werd uitvoerig en grondig bevraagd waarbij hem zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Alvorens het onderhoud werd beëindigd, kreeg hij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Geenszins blijkt dat de protection officer een gebrekkige vraagstelling zou hebben gehanteerd, dan wel een gebrekkig onderzoek zou hebben gevoerd. Verzoeker werd in de gelegenheid gesteld de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. Het blijkt niet dat hij in zijn mogelijkheden dienaangaande zou zijn beknot doordat zou zijn uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst.

In de beschikking wordt rekening gehouden met de door verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en de door hem aangeleverde informatie. Ook worden de concrete omstandigheden in acht genomen en wordt met verwijzing naar zijn verklaringen uitgebreid gemotiveerd om welke redenen hetgeen werd aangereikt niet wordt aanvaard. Uit de gronden van voormelde beschikking blijkt bijgevolg niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in het land van herkomst noch dat de zaak zou zijn onderzocht of behandeld vanuit deze optiek of met een verzwaarde bewijslast. Wel wordt het vereiste onderzoek gevoerd overeenkomstig de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die betrekking hebben op de vaststelling en beoordeling van feiten en omstandigheden, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn

2013/32/EU, en dit in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Na analyse van de gegevens en de informatie aangeleverd door de partijen, luidt het besluit in voormelde beschikking dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vluchtrelaas. Ook deze bevindingen worden uitgebreid gemotiveerd in punten 4.3 en 4.4 van de voormelde beschikking waarbij wordt gesteund op de concrete omstandigheden, de aangereikte elementen en de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Het komt verzoeker toe om deze bevindingen in de beschikking aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.4. Verzoeker en zijn echtgenote leggen op 31 januari 2025 een aanvullende nota neer over de psychologische problemen van hun minderjarige dochter L. Ze voegen daarbij een attest van 21 februari 2024 met betrekking tot een opvolging via psychomotorische therapie. Dit attest is opgesteld door een psychomotorisch therapeut en een psychotherapeute van EXIL, een gezondheidscentrum voor vluchtelingen. Hun dochter heeft daar sinds augustus 2023 om de twee weken een sessie. De dochter werd doorgestuurd door de medische diensten van Fedasil wegens plasproblemen. Er wordt onder meer gewag gemaakt van een angstproblematiek en psychosomatische symptomen zoals eczeem en nagelbijten. Verzoeker stelt in de aanvullende nota dat zijn dochter een kwetsbaar profiel heeft en dat deze stoornissen verband houden met het misbruik dat zij in Georgië heeft meegemaakt. Hij meent dat de geestelijke gezondheidstoestand van zijn dochter aantoont dat zij het misbruik heeft ondergaan dat door haar ouders is vermeld in het kader van hun beschermingsverzoeken. Ter terechtzitting wijzen verzoeker en zijn echtgenote opnieuw op de psychologische problemen van hun dochter, de opvolging door EXIL en stellen zij dat ze het misbruik, dat hun dochter in het verleden heeft meegemaakt, al eerder hebben aangehaald in het kader van hun beschermingsverzoeken.

5.5. Na onderzoek besluit de Raad dat dit attest het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas niet kan herstellen.

5.5.1. De Raad herinnert eraan dat medische en psychologische attesten niet als alleenstaand kunnen worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet dus worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van een verzoeker.

In het kader van haar persoonlijk onderhoud verklaarde de echtgenote van verzoeker dat er een poging tot ontvoering van hun dochter zou zijn geweest en dat omwille van de stress hun dochter plaste (NPO echtgenote, p. 4-6). In de bestreden beslissing en in de beschikking werd hierover reeds het volgende opgemerkt: *“Zijn echtgenote verklaarde nog dat tijdens verzoekers aanhouding er een poging tot ontvoering van hun dochter zou zijn geweest en dat zij over dit voorval niks heeft gezegd omdat zij niet wou dat verzoeker zich nog meer zorgen zou maken (NPO echtgenote, p.5-6). Echter bracht zij verzoeker ook in België hierover niet op de hoogte en verklaart ze niet te weten of hun dochter hierover iets tegen haar vader zou hebben gezegd.*

De verwerende partij motiveert hierbij terdege: “Redelijkerwijze kan echter verwacht worden dat indien jullie dochter u dit zou gemeld hebben, u dan uw vrouw hierover zou aangesproken hebben waardoor bijgevolg niet kan begrepen worden dat uw vrouw aangeeft niet te weten of u ervan op de hoogte bent. Meer nog, aangezien jullie als echtgenoten die op basis van hetzelfde asielrelaas de zeer ingrijpende beslissing namen jullie land van herkomst te verlaten, én jullie bovendien tijdens de asielprocedure op de hoogte werden gesteld van het belang van de geloofwaardigheid van jullie relaas, kan niet begrepen worden dat uw vrouw u dit niet zou willen medelen, daar het al dan niet geloofwaardig bevinden van het asielrelaas een immense impact heeft op het al dan niet verkrijgen van internationale bescherming. Uw vrouw werd hiermee geconfronteerd en stelde dat jullie stress hebben meegemaakt, dat jullie alles proberen te vergeten en een nieuw leven willen beginnen, en daarom u dit niet vertelde, hetgeen lijkt op een a posteriori verklaring in een poging om het gegeven dat u dit onvermeld liet aannemelijk te maken. Immers, gelet op de vaststelling dat uw vrouw bij de DVZ stelde dat er een poging was tot ontvoering van jullie dochter, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze toen ook bij de DVZ zou verklaard hebben dat u hiervan niet op de hoogte bent, quod non in casu.”

Verzoeker volhardt in het verzoekschrift dat zijn echtgenote hem nooit in kennis heeft gesteld van de poging tot ontvoering en wijst erop dat het voorkomt dat een van de echtgenoten informatie voor de ander verborgen houdt om hem/haar te beschermen tegen informatie die hem/haar zou kunnen stressen en een emotionele schok zou kunnen veroorzaken en stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met het menselijke aspect en de realiteit ter plaatse. Echter doet verzoeker hiermee geen afbreuk aan de omstandige vaststelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat van echtgenoten die beweren hun land van herkomst verlaten te hebben op grond van dezelfde asielmotieven mag worden verwacht dat zij alle nuttige en belangrijke informatie aan elkaar medelen, temeer dit incident betrekking heeft op hun dochter. In acht genomen wat voorafgaat, werpt verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.”

Het voorgelegde attest kan voorgaande bevindingen niet in een ander daglicht stellen. Evenmin brengt verzoeker met zijn betoog ter terechtzitting andere concrete en geobjectiveerde elementen of overtuigende argumenten aan die hierover anders doen denken.

5.5.2. Bovendien zijn verzoeker en zijn echtgenote niet eenduidig over de oorzaak van de psychologische problemen van hun dochter.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van de echtgenote van verzoeker werd gewag gemaakt van een *“poging tot ontvoering”*, waarvan verzoeker niet op de hoogte was. Ook in het verzoekschrift werd herhaald dat er een poging tot ontvoering van de dochter was.

In de aanvullende nota en terechtzitting is er dan weer plots sprake van *“misbruik”*.

Deze tegenstrijdigheid of incoherentie ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas nog verder.

Bovendien, waar in de aanvullende nota en ter terechtzitting allusie wordt gemaakt op het *“misbruik”* van hun dochter in Georgië, stelt de Raad vast verzoeker en zijn echtgenote nooit eerder melding hebben gemaakt van *“misbruik”* van hun dochter, maar enkel van een poging tot ontvoering. De bewering ter terechtzitting dat zij bij het indienen van hun beschermingsverzoeken hebben vermeld dat hun kind werd misbruikt, heeft geen feitelijke grond.

Verzoeker laat verder na toe te lichten waar en wanneer dit *“misbruik”* zou hebben plaatsgevonden en waaruit dit zou hebben bestaan.

Dat er steeds een verschillende uitleg wordt gegeven over wat de oorzaak zou zijn van de psychologische problemen van hun dochter, ondergraaft de bewijswaarde en inhoud van dit attest en komt de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas geheel niet ten goede.

5.5.3. In het attest zelf wordt overigens geen uitspraak gedaan over de concrete oorzaak van de psychologische problemen van de dochter. Er wordt enkel zeer algemeen gesproken over een plasproblematiek als gevolg van een migratiecontext en blootstelling aan schokkende gebeurtenissen, zonder deze verder toe te lichten of te concretiseren. Hieruit kan niet afdoende blijken dat de psychologische problemen van de dochter verband houden met het vluchtrelaas van haar ouders en al helemaal niet dat ze verband houden met *“misbruik”*.

Bovendien is ook niet duidelijk waarop dit attest zich baseert om deze uitspraak te doen. De Raad herinnert eraan dat een klinisch psycholoog en een psychiater vaststellingen kunnen doen over de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en dat zij, rekening houdend met hun bevindingen, vermoedens kunnen hebben over de oorzaak van de psychologische problemen. Evenwel kunnen zij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de psychologische problemen werden opgelopen. Zij moeten hiervoor steunen op de verklaringen van de patiënt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn gebaseerd op de verklaringen van een verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

In casu stelt de Raad vast dat het attest niet is opgesteld door een klinisch psycholoog of een psychiater waardoor niet kan worden aangenomen dat de psychomotorisch therapeut en psychotherapeute bevoegd zijn om een diagnose te stellen. Verder licht het attest niet toe op welke wijze de psycho-motorisch therapeut en psychotherapeute tot de bevinding zijn gekomen dat deze plasproblematiek het gevolg is van een migratiecontext en blootstelling aan schokkende gebeurtenissen, noch op welke elementen zij zich daarvoor baseren.

Het loutere gegeven dat de dochter psychologische problemen kent, maakt nog niet dat het vluchtrelaas van verzoeker en zijn echtgenote geloofwaardig is en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar psychologische problemen.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, toont de geestelijke gezondheidstoestand van de dochter niet aan dat zij het misbruik heeft ondergaan dat door haar ouders is vermeld in het kader van hun beschermingsverzoeken.

5.5.4. Gelet op deze zeer beperkte bevindingen van dit medisch attest en de beperkte bewijswaarde die eraan kan worden gehecht, vermag het geen ander licht te werpen op de eerdere bevindingen inzake verzoekers verklaringen die geen blijk geven van een geloofwaardig vluchtrelaas en iedere positieve overtuigingskracht missen, zoals uitgebreid uiteengezet in de bestreden beslissing en de gronden van de beschikking.

In het licht van het gehele dossier kan dit attest, gelet op voorgaande bevindingen, de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas geenszins herstellen, noch het bestaan van een risico op problemen bij terugkeer naar Georgië aannemelijk maken. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in de vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing en in de beschikking te verklaren of in een ander daglicht te stellen, laat staan te weerleggen. Hij legt geen concrete en geobjectiveerde elementen voor die de gronden van de beschikking en de bevindingen in de bestreden beslissing kunnen verklaren, weerleggen of in een ander daglicht stellen.

5.5.5. Wat betreft de psychologische problemen van de dochter, verwijst de Raad in dit verband nog naar de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit de gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In casu toont verzoeker niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Georgische overheden of hulpverleners zijn dochter opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn dochter als Georgisch staatsburger opzettelijk de benodigde medische zorgen zou worden ontfangen of geweigerd.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Georgië een reëel risico bestaat dat haar opzettelijk de benodigde medische zorgen worden ontfangen.

De eventuele tekortkomingen van het Georgische gezondheidsstelsel vallen an sich niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.6. Met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Georgië en de recente ontwikkelingen aldaar, met name de recentste verkiezingen, protesten en de daaropvolgende onstabiele situatie, zonder deze in concreto te betrekken op zijn persoon, slaagt verzoeker er verder ook niet in een gegronde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken. Verzoeker moet nog steeds aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49). Een vrees voor vervolging dient in concreto aannemelijk te worden gemaakt en verzoeker blijft in gebreke om een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Het enkel voorleggen van algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk wordt bedreigd, geïnterviewd of vervolgd in Georgië. Het komt verzoeker toe om zulks in concreto aannemelijk te maken maar hij slaagt hier niet in, dit gelet op de omstandige motivering in de beschikking omtrent de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat rekening moet worden gehouden met de algemene situatie maar gaat hiermee geenszins concreet en inhoudelijk in op de gronden van de beschikking en de hierin gedane beoordeling door de Raad van zijn voorgehouden nood aan internationale

bescherming, waarbij wordt vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vluchtrelaas. Hij laat geheel na op de concrete vaststellingen van de beschikking een ander licht te werpen.

Een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij verzoeker en zijn echtgenote ertoe gehouden zijn hun vrees voor vervolging in concreto aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker en zijn echtgenote blijven hiertoe, gelet op wat wordt vastgesteld in de beschikking, geheel in gebreke.

Verder toont verzoeker niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

6. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 9 december 2024 opgenomen grond.

Verzoeker toont geen nood aan internationale bescherming aan.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen wordt verzoeker niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont hij aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO